

**Svenska
kyrkan**

Kvällsandakt Årsmöte för Helsingborgs Kristna Råd (HKR), Den Gode Herdens kyrka, kl 18.30, 19 mars 2025

Psalm 135 (Se, vi går upp till Jerusalem)

Betraktelse

Så är vi sedan ett tag på väg med Jesus upp till Jerusalem, som vi sjöng nyss, men som lika gärna, eller än hellre, hade kunnat uttryckas med orden *ner* till Jerusalem. Alldeles i början av vandringen hände ju det som vi möttes kring på Första söndagen i fastan. Jag läser ur Matteus 16.

Läsning: Matteus 16:21-23

Det här handlar om oss – för när vi hör berättelsen om vad som hände på vandringen till Jerusalem så sätts samtidigt en spegel upp framför oss, en spegel som säger: Se här vad Jesus gjorde och hur det han gjorde också är en bild av ditt eget liv, ja inte bara en bild utan också både en förebild och en tröst.

Att säga så som jag nu precis sade är absolut inte ett modernt sätt eller bara ett nutida psykologiserande sätt att översätta Jesu liv till vårt liv på, för redan på medeltiden gjorde man så och det kallades *imitatio Christi*. Och det här imiterandet – alltså

härmandet är något som under medeltiden gällde hela Jesu liv, passionshistorien framför allt och ända in i korsets uppståndelse.

När vi nu påminns om vad som hände på den sista vandringen till Jerusalem, så hamnar vi direkt in i en imitatio situation. Och det fina med det här är att det inte handlar om moralism eller lagförkunnelse som på evangeliskt lutherskt vis ska driva oss till nåden i Kristus. Nej det rör sig inte om moralism, alltså att man bara använder Jesus för att säga vad vi borde göra. Tvärtom, imitatio berättelserna både hjälper oss att förstå Guds kärlek, Guds sätt att vara och därmed hur Jesus är och vi har möjlighet att vara – och i så många fall, fortsätta att vara.

Själv tycker jag mycket om den här berättelsen om vad som utspelar sig på vandringen till Jerusalem – och det är litet svårt att säga vad det är i berättelsen som händer inom mig, men den faktiskt både bekräftar och uppmuntrar mig.

För som vi hörde så frestades Petrus att stoppa Jesus från hans livsverk. För visst är det starka ord att han tog Jesus ”avsidet”, alltså bokstavligen bort från Guds väg för mänskligheten, en riktig

dikeskörning. Det han sade, sade han ju inte bara apropå medans de vandrade.

Men, Jesus hade inte, för att anknyta till ett tema i samma söndags episteltext från Jakobsbrevet (1:12-15), *begäret* i sig att avvika från kärlekens väg, vägen för andra människor, och därför tillrättavisar han Petrus, men och det har alltid berört mig: inte genom att skälla ut Petrus, men genom att säga *till* Satan som står för frestelsen inne i Petrus, frestelsen att söka tryggheten i det kortsiktiga, i det bekväma, i distansen till andra människor.

För Kärlekens väg kallas också korsets väg, att gå in i kampen för andra människor, för klimat och natur, för rättfärdig och varaktig fred.

Jesus valde den vägen, och när andra, t ex Petrus försökte få honom att vika av – så berättade han än mer sanningen om sitt uppdrag, och underförstått att också du här i Den gode herdens kyrka ikväll, kan stå emot ditt begär att vika av från kärlekens och korsets väg.

För vi kan imitera Jesus – för han var människa precis som vi – lika mycket människa som han var Gud, även om vi alldeles för ofta överdriver den gudomliga sidan av Jesus – och därmed riskerar att förlora blicken för likheten mellan Jesus och oss. Vi har samma liv, samma öde, samma hopp.

Några dagar senare – på korset, läser Jesus utantill precis innan han förlorar andan, den vackra Psaltarpsalmen 31, som slutar med orden ”Jag överlämnar mig i dina händer, Gud”.

Precis det kan vi fortsätta att göra varje dag så att vi inte faller för våra begär som går kärleken emot, kärleken för andra människor, för klimat och natur, för rättfärdig och varaktig fred.

Att omvändas till framtiden som biskop Andreas i Stockholm uttryckt det i sin bok om klimatnöd.

Herrens bön

Välsignelsen

Psalm 730 (Må din väg gå dig till mötes)